

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 57ο - ΤΕΥΧΟΣ 590 ●
● ΜΑΪΟΣ 2014 ●

● «Ίδε ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν

Δημιουργοὶ ἀναστάσεων

Ἰνόητε! Ἐνας χαρακτηρισμός, πού χρησιμοποιεῖται στή Γραφή γιά ἀνθρώπους, πού δέν βλέπουν τήν πρόκλησι τῆς λογικῆς, τήν πρόκλησι τῆς φύσεως, καί ἀντιθέτως στηρίζονται σέ σάπια ἐρείσματα. Τά ζητήματα Θεός, θάνατος, ἀνάστασις, εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα, πού κρίνεται ἡ λογικὴ τοῦ ἀνθρώπου.

● Ὄταν γύρω σου ὅλα φωνάζουν, ὅτι ὑπάρχει Θεός, καί σέ κάθε θαῦμα τῆς δημιουργίας ψηλαφᾷς τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, εἶσαι ἀνόητος, ἄφρων, νά ὑποστηρίξης, ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός, ἢ ἔστω νά σοῦ περνᾷ σάν λογισμός (Ψαλμ. ιγ' 1).

● Ὄταν βλέπης τήν παροδικότητα τῆς ζωῆς καί τήν ἀδηλότητα τοῦ πλούτου καί σὺ προσκολλᾷσαι στά ὑλικά ἀγαθά, λησμονώντας τήν πνευματικὴ σου καταγωγή καί τήν ἀγάπη, εἶσαι ἄφρων, ἀνόητος (Λουκ. ιβ' 20).

● Ὄταν οἱ Γραφές μιᾶνε γιά τό Πάθος τοῦ Μεσσία καί τήν ἐπακολουθοῦσα Ἀνάστασι, καί σὺ δέν μπορῆς νά νοήσης, ὅτι ὁ Σπαυρός φέρνει ἀπαραίτητα τήν Ἀνάστασι, εἶσαι ἀνόητος (Λουκ. κδ' 25). Δέν ἔχει νόημα ἡ ὑπαρξίς σου.

● Ὄταν ἐγκαταλείπης τήν Ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, πού σώζει, καί σύρεσαι ἀπό τυπολατρεῖες, εἶσαι ἀνόητος (Γαλ. γ' 1). Δέν ἔχει νόημα ἡ λατρεία σου.

● Ὄταν γύρω σου βλέπης μυριάδες ἀναστάσεις, καί σὺ ἀμφιβάλλης γιά τήν ἀνάστασι, εἶσαι ἀνόητος. Δέν ἔχει νόημα ἡ λογικὴ σου.

Πῶς ἀνασταίνονται οἱ νεκροί;

Τόν χαρακτηρισμό αὐτό χρησιμοποιεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί στό κεφάλαιο τῆς Ἀναστάσεως (15ο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους) γιά ὄσους δέν μποροῦν νά καταλάβουν κάτι πολύ λογικό καί φυσικό, ὅτι ὁ σπόρος σπέρνεται μέν στή γῆ καί σαπίζει, ἀλλ' εἶναι σίγουρο, ὅτι πάλι θά ξεπροβάλλη, θά ἀναστηθῆ, θά ἐμφανισθῆ πολύ πῖο διαφορετικός, πολύ πῖο ζωντανός, πολύ πῖο πλούσιος.

Τό παράδειγμα τοῦ σπόρου εἶναι ἀπό τά πλέον ἐντυπωσιακά καί πειστικά

δχι τόσο για τό γεγονός τῆς ἀναστάσεως, ὅσο για τόν τρόπο τῆς ἀναστάσεως. Λέει ὁ ἀπόστ. Παῦλος: «*Ἐρεῖ τις: Πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί; Ποίῳ δέ σώματι ἔρχονται;* Ἄφρον! Σὺ δ σπείρεις, οὐ ζωοποιεῖται ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ. Καὶ ὁ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, ἧ τύχοι σίτου ἢ τινος τῶν λοιπῶν» (Α' Κορ. ιε' 35-37).

● Τό νά γίνεσαι σύ, ὁ ἄνθρωπος, ὄργανο ἀλλεπαλλήλων ἀναστάσεων καὶ ὕστερα νά ἀμφιβάλλῃς για τή μία ἀνάστασι, τή συγκεκριμένη, τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν σωμάτων, αὐτό μέ βάσι τῆ λογική εἶναι ἀνοησία.

Λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Διά ταῦτά σε ἄφρονα καλῶ, ὅτι τά καθ' ἡμέραν ὑπό σοῦ γινόμενα ἀγνοεῖς, καὶ αὐτός δημιουργός ἀναστάσεως ὧν περί Θεοῦ ἀμφιβάλλεις*» (Ε.Π.Ε. 18α,672). Μετὰ φρασις: Γι' αὐτά σέ ἀποκαλῶ ἀνόητο, διότι ἀγνοεῖς αὐτά πού γίνονται ἀπό σένα στήν καθημερινή ζωή, καὶ ἐνώ ὁ ἴδιος εἶσαι δημιουργός ἀναστάσεως, ἀμφιβάλλεις ἂν ὁ Θεός μπορῇ νά ἐνεργήσῃ ἀνάστασι.

Πῶς ἀνασταίνονται οἱ νεκροί; Ὅπως ἀνασταίνονται οἱ σπόροι τῶν φυτῶν.

Τό ἴδιο σῶμα διαφορετικά σπέρνεται (πεθαίνει), διαφορετικά ἀνασταίνεται (βλαστάνει). Τό θέμα εἶναι, ὅτι πρέπει πρῶτα νά πεθάνῃ, για ν' ἀναστηθῇ.

Αὐτό συμβαίνει μέ τούς σπόρους, ὄλων τῶν φυτῶν. «Ὁ σπείρεις, οὐ ζωοποιεῖται ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ».

● Ὑπάρχει κάποια ἐξαιρέσις. Ὅπως τά πρῶτα δέντρα καὶ φυτά βλάστησαν χωρίς σπορά καὶ ἔλαβαν τήν ὠραία καρποφόρο τους ὄψι μ' ἓνα λόγο μόνο τοῦ Θεοῦ, μέ τό «Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου» (Γεν. α' 11), ἔτσι καὶ τά τελευταῖα δέντρα τῆς Ἀναστάσεως, οἱ τελευταῖοι ἄνθρωποι, θά περάσουν στήν ἀλλαγῇ, στήν ἀφθαρτῇ ὄψι, χωρίς προηγουμένως νά περάσουν ἀπό τή διαδικασία τῆς σπορᾶς, τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου.

Κόκκος σίτου

● Τό παράδειγμα τῆς σπορᾶς χρησι-

μοποιεῖ ὁ Παῦλος ὡς οἰκεῖο στόν ἄνθρωπο, ἀλλά καὶ για νά ἐξηγήσῃ, γιατί τό σῶμα πέφτει στή γῆ νεκρό καὶ πῶς θά εἶναι, ὅταν θά ἀναστηθῇ ζωντανό.

● Ὅταν ὁ σπόρος πέφτῃ, χώνεται καὶ χάνεται στή γῆ. Ἄν δέν χαθῇ, δέν θά ἀναστηθῇ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος θά βεταί στο χῶμα. Ὅχι ὁμως για νά παραμείνῃ για πάντα στό χῶμα.

● Ὅταν ὁ σπόρος πέφτῃ στό χῶμα, σαπίζει. Τότε ἀκριβῶς, πού διαλύεται ὁ σπόρος, ὁ γεωργός χαίρεται, ἀφοῦ ξέρει, ὅτι ἡ διάλυσις τοῦ σπόρου κρύβει τό μυστικό τῆς νέας ζωῆς. Κάθε σπόρος εἶναι «ἡ ζωῆ ἐν τάφῳ». Καὶ ὁ ἄνθρωπος, μετά τήν ταφή του, διαλύεται σωματικά. Σαπίζει. Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἐτοιμάζεται ἡ νέα ζωῆ, ἡ ἀνάστασις.

● Εἶδατε ποτέ γεωργό νά κρατῇ σέ ἀποθήκη τούς σπόρους καὶ νά μὴ τούς σπέρνῃ; Νά τούς ἀγαπᾷ ἔτσι, ὥστε νά τούς κατακρατῇ, μὴ τούς χάσῃ; Κάτι τέτοιο θά ἦταν ἀνοησία. Τούς σπόρους τούς ἔχει, για νά τούς σπέρνῃ καὶ νά τούς δῇ νά ἀνθίζουν καὶ νά καρποφοροῦν.

Ἐμεῖς θέλουμε τούς ἀνθρώπους μας, σώνει καὶ καλῶ, νά τούς κρατήσουμε κοντά μας, χρόνια πολλά, ἂν μπορούσαμε καὶ ἑκατονταετίες, γιατί τάχα τούς ἀγαπᾶμε. Ἄν τούς ἀγαπούσαμε πραγματικά, θά χαιρώμασταν, πού ὁ Θεός τούς καλεῖ κοντά Του. Θά πιστεύαμε, ὅτι δίνουμε στή γῆ τό σῶμα φθαρτό καὶ ἡ Ἀνάστασις θά μᾶς τό δώσῃ ἀφθαρτό.

● Εἶδατε ποτέ γεωργό νά κλαίῃ, γιατί ἔφυγαν οἱ σπόροι ἀπό τό χέρι του καὶ ἔπεσαν στή γῆ; Χαίρεται, γιατί περιμένει νά δῇ καρπούς τῆς σπορᾶς του.

Ἐμεῖς γιατί κλαίμε, ὅταν σπέρνεται τό σῶμα τοῦ δικοῦ μας ἀνθρώπου, ὅταν μάλιστα αὐτός ἔχη προετοιμασθῇ για τήν Ἀνάστασι καὶ τήν αἰώνια ζωῆ;

Δέν μιλάμε για τήν ψυχῆ του. Γι' αὐτήν θά ἔπρεπε νά ὑπάρχῃ ἡ βεβαιότητα τῆς ἀμεσης δόξας. Ἡ ψυχῆ δέν πεθαίνει. Μέ τήν κοίμησι πορεύεται ἐκεῖ, πού ἐπέλεξε μέ τά ἔργα της: ἢ στή δόξα ἢ στήν ἀπώλεια.

Ἐδῶ μιλάμε για τό σῶμα. Για τό

σώμα έχουμε την έλπιδα της αναστάσεως, έλπιδα βεβαία και άμετακίνητη. Λέει ο Χρυσόστομος: «*Εἰς τήν γῆν ὁ σπόρος καταβάλλεται, καί εἰς αὐτήν διαλύεται, καθάπερ τό σῶμα τό τεθνηκός. Διό καί ταύτη οἰκειότερον ἦν τό ὑπόδειγμα*» (Ε.Π.Ε. 18α,674). Μετάφρασις: Ὁ σπόρος σπέρνεται στή γῆ καί σαπίζει, ὅπως τό σῶμα πού πεθαίνει. Γι' αὐτό καί τό παράδειγμα αὐτό ἄρμοζε περισσότερο στήν περίπτωση τῆς αναστάσεως.

Λαμπρή καί πλούσια καρποφορία

Ὁ Παῦλος χρησιμοποιοῦν τό σπόρο ὡς παράδειγμα καί γιά τήν ἀλλαγῆ καί τή μεταμόρφωσι. «*Ὁ σπείρεις, οὐ τό σῶμα τό γενησόμενον σπείρεις, ἀλλά γυμνόν κόκκον, ἤ τύχοι σίτου ἤ τινος τῶν λοιπῶν*» (Α' Κορ. ιε' 37).

• Ὁ ἴδιος σπόρος, πού σπέρνεται, αὐτός εἶναι καί πού φυτρώνει. Ἄλλ' ὄχι μέ τήν ἴδια ὄψι. Σπέρνεται γυμνός, ἀνασταίνεται ντυμένος μέ μιά καινούργια, πανέμορφη στολή.

Ὁ Χριστός, γιά νά δώσῃ παράδειγμα ἐνδυματολογικῆς ὁμορφιάς, πού καί τό ρούχο τῆς καλύτερης μόδας δέν συγκρίνεται μ' αὐτό, ἀνέφερε τό ντύσιμο τῶν λουλουδιῶν: «*Καταμάθετε τά κρίνα τοῦ ἀγροῦ... Λέγω δέ ὑμῖν, ὅτι οὐδέ Σολομών ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων*» (Ματθ. στ' 28-29).

• Ἄν ὁ σπόρος μέ τή φυσική ἀνάστασι, ἀπό γυμνός ντύνεται τήν πολύχρωμη, ἀλλά καί πλούσια φορεσιά του, πόσο μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος! Μέ τήν ἀνάστασι παίρνει μέν τό ἴδιο σῶμα, ἀλλά ἀπαλλαγμένο τῆς φθορᾶς.

Τό ἴδιο σῶμα, ἀλλά ἀπρόσβλητο ἀπό τόν πόνο. Τό ἴδιο σῶμα, ἀλλά πού ἀστράφτει κάτω ἀπό τίς ἀνταύγειες θεϊκοῦ κάλλους. «*Καί οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος*» (Ματθ. ιγ' 43).

• Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, μιλώντας γιά τή σπορά τοῦ δικοῦ Του θανάτου, χρησιμοποίησε τό παράδειγμα τοῦ κόκκου, πού ἕνας πέφτει, χίλιοι φυτρώνουν. «*Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μῆ ὁ κόκκος*

τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τήν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτός ὁ μόνος μένει· ἐάν δέ ἀποθάνῃ, πολύν καρπὸν φέρει» (Ἰωάν. ιβ' 24).

Ἔνας ἔπεσε στοῦ θανάτου τήν ἀγκάλη ἐκούσια, ὁ Χριστός.

Ἔνας ἔπεσε στόν καινούργιο τάφο ἐκούσια, ὁ Χριστός.

Ἔναν ἔσπειρε ἡ θεϊκή ἀγάπη στό χωρο τῆς ὑπέρτατης προσφορᾶς.

Μά ὁ ἕνας ἔγινα πολλοί. Ἔνας ἀναστήθηκε. Μαζί Του ὅλοι συνεχίονται.

Διαφορές στή δημιουργία

Στήν πρώτη δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ὁ Θεός δέν εἶναι θαυμαστός μόνο γιά τόν ξεχωριστό τρόπο τῆς λειτουργίας Του, ἀλλά καί γιά τήν ξεχωριστή μορφή, πού ἔδωσε καί δίνει στά ἀνθρώπινα πλάσματα Του. Κάθε ἄνθρωπος δέν εἶναι ἀπλῶς μοναδικός, ἀταύτιστος, ἀλλά καί ἀνεπανάληπτος.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τή νέα δημιουργία, μέ τήν ἀνάστασι τῶν σωμάτων. Μόνο, πού ἔδω ἡ διαφορά θά εἶναι διττή:

• Θά διαφέρουν τά ἀναστημένα σώματα τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους.

• Θά διαφέρῃ καί τό ἀναστημένο σῶμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἀπό τό σῶμα πού εἶχε πρὶν ἀπό τήν ἀνάστασι.

«*Οὐ πᾶσα σὰρξ ἡ αὐτή σὰρξ, ἀλλὰ ἄλλη μὲν ἀνθρώπων, ἄλλη δέ σὰρξ κτηνῶν, ἄλλη δέ ἰχθύων, ἄλλη δέ πετεινῶν. Καί σώματα ἐπουράνια, καί σώματα ἐπίγεια. Ἄλλ' ἑτέρα μὲν ἡ τῶν ἐπουρανίων δόξα, ἑτέρα δέ ἡ τῶν ἐπιγείων. Ἄλλη δόξα ἡλίου, καί ἄλλη δόξα σελήνης, καί ἄλλη δόξα ἀστέρων. Ἀστὴρ γάρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ*» (Α' Κορ. ιε' 38-41).

Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική:

«Ἄλλη μὲν εἶναι ἡ σάρκα τῶν ἀνθρώπων, ἄλλη δέ ἡ σάρκα τῶν κτηνῶν, ἄλλη δέ τῶν ψαριῶν, καί ἄλλη τῶν πτηνῶν. Ὑπάρχουν καί σώματα ἐπουράνια καί σώματα ἐπίγεια. Ἄλλ' ἄλλη βεβαίως εἶναι ἡ λάμπρότητα τῶν ἐπουρανίων σωμάτων, καί ἄλλη τῶν ἐπιγείων. Ἄλλη ἡ λάμπρότητα τοῦ ἡλίου, καί ἄλλη ἡ

λαμπρότητα τῆς σελήνης, καί ἄλλη ἡ λάμψις τῶν ἀστρῶν. Ἐπίσης ἀστρο ἀπό ἀστρο διαφέρει σέ λαμπρότητα».

Οἱ ἀλήθειες, πού τονίζονται, ἔχουν μέ τή σειρά ὡς ἑξῆς:

- Κάθε σῶμα, ὅπως κάθε δημιουργήμα, γίνεται σύμφωνα μέ τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Κανένα δέν αὐτοπαραγγέλθηκε γιά τό πῶς θά γίνη. Θέλησε Ἐκεῖνος, καί ἐγίναμε καί μεῖς. Θέλησε Ἐκεῖνος, καί ἐγινε ὁ κόσμος. Θέλησε Ἐκεῖνος καί ἐγιναν τά φυτά καί τά ζῶα.

- Θέλησε! Ὁ σπόρος π.χ. δέν παίρνει τή μορφή ὅταν βλαστάνη, διότι ἡ φύσις τόν φτιάχνει, ἢ διότι ἡ γῆ εἶναι καρποφόρος, ἢ διότι πέφτει ἡ βροχή. Ὅλα αὐτά εἶναι ἀπαραίτητα, ἀλλ' ὄχι αὐθύπαρκτα. Ὅλα συνεργοῦν, διότι θέλει ὁ Θεός, πού εἶναι καί ὁ δημιουργός τῶν νόμων τῆς φύσεως, καί ὁ προνοητής καί ὁ σοφίζων τούς ἀνθρώπους.

- Κάθε σπόρος διαφέρει ἀπό τό σπόρο ἄλλου δέντρου. Κάθε σῶμα διαφέρει.

Ἄλλο τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλο τό σῶμα τῶν κτηνῶν, ἄλλο τῶν ψαριῶν, ἄλλο τῶν πτηνῶν.

Ἄλλα τά σώματα τά ἐπουράνια, ὅπως εἶναι τά ἀστέρια.

Ἄλλα τά σώματα τά ἐπουράνια, ὅπως εἶναι οἱ ἄγγελοι, καίτοι λέγονται ἀσώματα.

Ἄλλα τά σώματα τά ἐπίγεια.

Ἄλλη ἡ λαμπρότητα τῶν μέν, ἄλλη ἡ λαμπρότητα τῶν δέ. Δέν ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τά ἴδια σώματα. Δέν ἔχουν ὅλοι οἱ ἄγιοι τήν ἴδια λαμπρότητα.

- Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν ἀνάστασι. Ἡ καλοποιοίσις εἶναι ἴδιον τῆς τεχνικῆς τῶν ἀνθρώπων, πού ἐργάζονται βιομηχανικά. Ἡ τεχνική ὁμως τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἐκλεκτική καί ἀριστουργηματική, ἀλλά καί ἀπεριόριστη, δέν φτιάχνει καλούπια.

Δέν κατασκευάζει κλωνοποιημένα ὄντα. Εἶναι ἀμέτρητες οἱ ποικιλίες τῶν εἰδῶν καί τῶν γενῶν. Εἶναι ἀπροσμέτρητες οἱ ποικιλίες τῶν ἀνθρωπίνων μορφῶν. Εἶναι θαυμαστός ὁ Θεός «έν

τοῖς ποικίλοις ἔργοις αὐτοῦ». Ἀκόμα καί ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἴδιος καί ἀμετάβλητος, μέ ποικίλους τρόπους ἐγγίζει τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων.

- Ὅπως δέ ἡ Ἐκκλησία εἶναι «οἰκονόμος ποικίλης χάριτος Θεοῦ» (Α' Πέτρ. δ' 10), ἔτσι καί ἡ Ἀνάστασις εἶναι οἰκονόμος τῆς ποικίλης ὁμορφιάς τοῦ Θεοῦ.

Καί στόν οὐρανό οἱ ἄγιοι δέν λάμπουν μέ τήν ἴδια δόξα. Ὅπως τ' ἀστέρια διαφέρουν, ὁμως ὅλα εἶναι ἀστέρια, ἔτσι καί «οἱ ὑπέρλαμπροι φωστήρες τῆς Ἐκκλησίας», πού ἔχουν φῶς ἀπό τό ἄκτιστο φῶς τοῦ Θεοῦ στή βασιλεία Του, διαφέρουν μεταξύ τους. «Ἀστήρ γάρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ».

- Ὅπως σ' ἓνα κῆπο ἡ μονοτονία κουράζει, ἔστω κι ἂν ὅλα τά φυόμενα εἶναι λουλούδια εὐωδιαστά, ἔτσι καί στόν κῆπο τοῦ παραδείσου. Ἡ ποικιλία, πέρα ἀπό τή σφραγίδα τῆς δικαιοσύνης, ἔχει καί τή σφραγίδα τοῦ ἀρρήτου κάλους.

Ἄν σκεφτοῦμε βέβαια, ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἅγιος τῆς γῆς δέν μπορεί νά συγκριθῆ μέ τόν «μικρότερο» δίκαιο τοῦ οὐρανοῦ, τότε ἀντιλαμβανόμαστε, ὅτι ἀρκεῖ νά βρεθοῦμε μέ τό ἄπειρο ἔλεος Του στή βασιλεία Του, κι ἄς εἴμαστε οἱ τελευταῖοι τῶν τελευταίων!

- Τήν ὑπαρξί ποικιλίας τήν ἀπαιτεῖ ἡ ὁμορφία. Τήν ὑπαρξί διαφόρων «ταγμάτων» τήν ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη. Πάντως ὅλες οἱ «θέσεις» στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ἅγιες.

Ὅλοι οἱ ἄγιοι ἀναπαύονται μέ τό Θεό, ἀφοῦ καί ὁ Θεός εἶναι «ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος».

- Γιά τήν ποικιλία τῆς ἀναστάσιμης καί οὐράνιας δόξας μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου μοναί πολλαί εἰσιν» (Ἰωάν. ιδ' 2).

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ίδανικός λειτουργός καί λειτουργιολόγος

† Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Παπαγιάννης

Στίς 9 Ἀπριλίου 2014 ἔφυγε γιά τήν οὐράνια κατοικία του ὁ εὐλαβής καί λόγιος πρεσβύτερος π. Κωνσταντῖνος Παπαγιάννης. Ἀθόρυβα ἔζησε, ἀλλ' ἄφησε πολύκροτο ἔργο. Ζηλωτής θεολόγος καθηγητής τά πρῶτα χρόνια. Τίμιος οἰκογενειάρχης ἀργότερα· πολύτεκνος πατέρας ἔξι παιδιῶν. Σωστός λειτουργός στή συνέχεια, καί ποιμένας γιά πολλές δεκαετίες στό βυζαντινό Ναό τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Θεσσαλονίκης.

Ἡ λειτουργοῦσα Ἐκκλησία τοῦ ὀφείλει πολλά. Μοναδικός ὡς λειτουργιολόγος, μέ θέσεις σωστές, πού ἄν ὅλοι τίς ἐφάρμοζαν, θά εἴχαμε ζωντανή λατρεία, ἀληθινά συλλειτουργία ποιμένων καί λαοῦ. Ὁ Θεός τόν ἀξίωσε, ὕστερα ἀπό προτροπή τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδοῦλου, νά ἀποκαταστήσει τίς λειτουργικές φυλλάδες. Οἱ νέες ἐκδόσεις τῶν «Ἱερατικῶν» τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας φέρουν τό δικό του ὄνομα ὡς ἐπιμελητοῦ.

Πολλά τά βιβλία του. Ἀπό τά τελευταῖα του ξεχωρίζουν τό «Ἀντιφωνάριον», οἱ ὀμιλίες στό κατά Λουκᾶν, στό κατά Ἰωάννην καί στούς Ψαλμούς.

Εἰς μνημόσυνο τοῦ σεμνοῦ καί σπουδαίου πρεσβυτέρου, προτύπου γιά ὅλους τούς πρεσβυτέρους καί ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, δημοσιεύουμε στή συνέχεια κείμενο του πάνω στόν δεύτερο Ψαλμό, ἀπό τούς πλέον Μεσσιακούς.

Ο δεύτερος ψαλμός εἶναι καθαρά προφητικός καί μεσσιακός, ἀναφέρεται, δηλ., στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, τόν ὅποιο ὁ Θεός ἐγκαθιστᾷ ὡς παντοδύναμο βασιλέα καί τοῦ δίνει ἐξουσία σέ ὅλη τή γῆ.

Ὁ ψαλμός διαιρεῖται σέ τέσσερα μέρη.

- Στό ἀ' μέρος (στίχ. 1-3) παριστάνονται τά ἔθνη ὑπό τήν ἡγεσία ἀσεβῶν βασιλέων καί ἀρχόντων νά ἐπαναστα-

τοῦν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ του.

- Στό β' μέρος (στίχ. 4-5) ὁ Κύριος ἐλεεινολογεῖ τούς ἀποστάτες γιά τίς μάταιες ἀπόπειρές τους καί ἐτοιμάζεται νά τούς ταραξῆ μέ τή δικαία ὀργή του.

- Στό γ' μέρος (στίχ. 6-9) ὁ Μεσσίας ἐγκαθίσταται αἰώνιος καί παντοδύναμος βασιλεύς καί ἀναγγέλλει τό πρό-

Πασχαλινό βιβλίο τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη

Πάσχα Κυρίου

Χαρούμενα κείμενα γιά τήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας.

«Τά μνήματα ἀδειάζουνε.

Ἡ γῆ τραγουδᾷ: Ἀνάστα ὁ Θεός!

Ὁ οὐρανός πανηγυρίζει: Ζήτω ὁ Ἀθάνατος!

Δόξα, Κύριε, τῷ Σταυρῷ σου καί τῇ Ἀναστάσει σου!»

Σελίδες 124. Τιμή 5 εὐρώ. Τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

σταγμα του Θεού, πού τον έγκατέστησε.

● Στο δ' μέρος (στίχ. 10-13) προτρέπονται τά έθνη και οι βασιλείς τους να σωφρονισθούν και να επιστρέψουν στον Κύριο, για να αποφύγουν τις τρομερές συνέπειες της όργης του.

Σκέψεις και διδάγματα

● 'Ο ποιητής παρουσιάζει τά έθνη και τους άρχοντές τους να επαναστατούν εναντίον του Θεού και να θέλουν να αποτινάξουν τον ζυγό του: «*Τινα τί έφρύαξαν έθνη και λαοί έμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οι βασιλείς της γης, και οι άρχοντες συνήχθησαν επί τό αυτό κατά του Κυρίου και κατά του Χριστου αυτού*».

Η εικόνα αυτή ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Μελετώντας την ιστορία όλων των έθνων, όχι μόνο των ειδωλολατρικών, αλλά δυστυχώς και των χριστιανικών, δεν θά βρούμε πολλούς άρχοντες πιστούς στον Θεό.

Από τή διακυβέρνησι άρχόντων άπιστων και οι λαοί διαμορφώνουν ύλιστικό τρόπο ζωής. Μιά θλιβερή πραγματικότητα, πού ζούμε παγκοσμίως, και στην πατρίδα μας. Μπορεί να μην έχη κηρυχθή φανερά και άπροκάλυπτα διωγμός εναντίον της χριστιανικής πίστεως· τό φρόνημα όμως, πού επικρατεί σήμερα είναι καθαρά αντιχριστιανικό.

Όλη ή προσοχή των ανθρώπων έχει στραφή στό οικονομικό, στό χρήμα. Και οι προσπάθειες των άρχόντων σ' αυτό και μόνο στρέφονται, στό να αντιμετώπισουν μέ νόμους αντιλαϊκούς και άπάνθρωπους τά οικονομικά προβλήματα των λαών.

Όποιοι όμως έχει θεό τό χρήμα, δουλεύει στον μαμωνά, όχι στον άληθινό Θεό. Δεν λείπουν ακόμα και αντιχριστιανικοί νόμοι και αποφάσεις (νομιμοποιήσις των έκτρώσεων, άποποι-

νικοποιήσις της μοιχείας, κατάργησις της προσευχής στό ραδιόφωνο και τήν τηλεόρασι κ.ά.).

● Οι λαοί, λοιπόν και οι άρχοντές τους δεν θέλουν να ύποταχθούν στον Θεό. Άλλά «*ο κατοικων έν ουρανοίς εκγελάσεται αυτούς, και ο Κύριος εκμυκτηριεί αυτούς*» (στίχ. 4).

Μέ τήν ανθρωποπαθή αυτή εικόνα ό ποιητής διδάσκει, πόσο μάταια και άνίσχυρα είναι τά σχέδια των ανθρώπων. Όσοι θέλησαν να άντιστρατευθούν στό θέλημα του Θεού, γνώρισαν τήν ήττα και τή συντριβή.

Ό Χριστός είναι ό αιώνιος νικητής, ό όποιος «έξήλθε νικων και ίνα νικήση» (Αποκ. στ' 2). Άς μή άπογοητευώμαστε, λοιπόν, από τις προσπάθειες ανθρώπων. Όσο και αν φαίνεται να κυριαρχή τό κακό, άς μήν άμφιβάλλουμε, ότι οι έχθροί του Κυρίου θά γελοιοποιηθούν και θά έκμηδενισθούν. Και ή βασιλεία του Κυρίου θά επικρατήση όπωσδήποτε. Και τά κράτη, πού φαίνονται σήμερα πανίσχυρα και προσπαθούν να κυριαρχήσουν, αυτό τό τέλος θά έχουν.

Τό βεβαιώνει σέ άλλο ψαλμό ό Δαβίδ: «*Είδον τον άσεβη ύπερυψούμενον και έπαιρόμενον ως τας κέδρους του Λιβάνου και παρήλθον, και ιδού ούκ ήν, και έζήτησα αυτόν, και ούκ εύρέθη ό τόπος αυτού*» (Ψαλμ. λστ' 25-36).

Τό βεβαιώνουν ή παγκόσμια ιστορία, αλλά και τά σύγχρονα μας πρόσωπα και γεγονότα...

● Μέ πίστι άκράδαντη, λοιπόν, άς λέμε τό «*Ελθέτω ή βασιλεία σου*» (Ματθ. στ' 10). Άς μήν τό λέμε όμως σάν κάτι άπόμακρο, πού δεν έχει σχέση με μάς.

Ό Χριστός βασιλεύει και κυριαρχεί παντου και παντοτε. Η διαφορά είναι, ότι άλλους τους ύποτάσσει, παρά τήν άρνησί τους, τους ποιμαίνει «*έν ράβδω σιδηρᾶ*» και τους συντριβει «*ως σκευή κεραμέως*» (στίχ. 9), και άλλοι ύποτάσ-

σονται σ' Αὐτόν μέ τή θέλησί τους, εἰρηικά. Τόν ἀναγνωρίζουν ὡς κύριο καί βασιλέα τους.

• Ὁ ψαλμός τελειώνει μέ τή διαβεβαίωσι: «*Μακάριοι πάντες οἱ πεποιοῦτες ἐπ' αὐτῶ*» (στίχ. 13).

Ἄλλοι ἔχουν πεποιθησι στή δύναμί τους καί μ' αὐτή προσπαθοῦν νά ἐπιβληθοῦν στούς ἄλλους. Οἱ μικροί καί ἀνίσχυροι ἐλπίζουν συχνά στήν προστασία ἰσχυρῶν. Ὁ ἀψευδής ὁμως λόγος τοῦ Κυρίου τά θεωρεῖ αὐτά μάταια καί ἀνίσχυρα. Λέει: «*Οἱ πεποιοῦτες ἐπί τῇ δυνάμει αὐτῶν καί ἐπί τῷ πλήθει τοῦ πλούτου αὐτῶν καυχώμενοι*» (Ψαλμ. μὴ' 7). Καί: «*Μή πεποιθατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπί υἱούς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία*» (Ψαλμ. ρμε' 3).

Ὅσοι στηρίζουν τίς ἐλπίδες τους σέ τέτοιους παράγοντες, γρήγορα ἀπογοητεύονται καί ζημιώνονται. Πατοῦν σέ σάπια σανίδια, πού γρήγορα θά σπᾶσουν. Μόνο ὁποῖος στηρίζει στόν Θεό τήν ἐλπίδα του δέν ἀπογοητεύεται ποτέ, γιατί πατᾶ σέ σταθερό καί ἀκλόνη-

το θεμέλιο. «*Ὁ πιστεῦων ἐπ αὐτῶ οὐ καταισχυνηθήσεται*» (Ρωμ. θ' 33).

Προσευχή

Κύριε, τὰ ἔθνη καί οἱ ἄρχοντές τους μέ τά κοσμικά τους φρονήματα δέν θέλουν νά ὑποταχθοῦν στόν χρηστό ζυγόν σου καί νά σηκώσουν τό ἐλαφρό φορτίον πού ἐπιβάλλεις (Ματθ. ια' 30).

Σύ ὁμως, Κύριε, εἶσαι ὁ αἰώνιος καί παντοδύναμος βασιλεύς, καί ἀποδεικνύεις μάταια καί ἀνίσχυρα τά σχέδια ὄσων ἀντιτάσσονται στό θέλημά σου.

Γιά ὄσους ὁμως ὑποτάσσονται μέ σεβασμό σ' ἐσένα, εἶσαι εἰρηκός βασιλεύς καί παρέχεις σ' αὐτούς τό ἔλεός σου καί τή σωτηρία.

Ἡ δουλεία σ' ἐσένα εἶναι ἀληθινή ἐλευθερία, πού γεμίζει μέ ἀγαλλίασι τίς ψυχές τῶν δούλων σου.

Ἄξιωσε καί μᾶς, Κύριε, μέ τέτοιες διαθέσεις νά σέ ὑπηρετοῦμε καί νά δεχώμαστε μέ χαρά τήν παιδαγωγία σου, πού ὁδηγεῖ στόν ἴσιο δρόμο τῆς ζωῆς. Ἀμήν.

Κατασκήνωση 2014

Ἁγίου Στεφάνου

Περαχώρας Λουτρακίου

Ἁγόρια Δημοτικοῦ
30 Ἰουνίου - 8 Ἰουλίου

Ἁγόρια Γυμνασίου-Λυκείου
9-22 Ἰουλίου

Κορίτσια

23 Ἰουλίου - 5 Αὐγούστου

Πληροφορίες στά τηλέφωνα:
2103212713, 2103212107,
2109765440

«**Ημερίδα στην αίθουσα «Βαπτιστού»**
 Έθνικῆς Ἀντιστάσεως 103 καὶ Ἀριστοτέλους 12
 ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (Μπραχάμι)

 Σάββατο, 10 Μαΐου 2014, 10.00 π.μ. - 1.30 μ.μ.

Πρόγραμμα

- Χαιρετισμός Προέδρου τοῦ Συλλόγου «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής» κ. Γρηγορίου Δεμενοπούλου.
- Χαιρετισμός ἐκπροσώπου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερωνύμου.

Α' Συνεδρία:

- Συντονιστής ὁ Μητροπ. Ἐδέσσης κ. Ἰωήλ
 10.15-10.30 π.μ. Εἰσηγητής: Μητροπ. Ἐδέσσης κ. Ἰωήλ
 «Οἰκογένεια, ἱερός θεσμός».
- 10.30-10.50 π.μ. Εἰσηγητής: Ἀρχιμ. Ἀστέριος Χατζηνικολάου,
 προϊστάμενος Ἀδελφ. «Σωτήρ»
 «Ὁ πνευματικός καὶ τό ζήτημα τῆς τεκνογονίας».
- 10.50-11.20 π.μ. Συζήτησις ἐπὶ τῶν δύο εἰσηγήσεων.
- 11.20-11.35 π.μ. Διάλειμμα γιὰ καφέ ἢ ἀναψυκτικό.

Β' Συνεδρία:

- Συντονιστής ὁ Ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκης, ἱεροκῆρυξ
 11.40-12.00 π.μ. Εἰσηγήτρια: κ. Θεοδώρα Κονιτσιώτου - Μαρινάκη
 «Ἀνάπτυξις καὶ ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ στήν πολύτεκνη οἰκογένεια».
- 12.00-12.20 μ.μ. Εἰσηγητής: κ. Γεώργ. Τσακαλίδης, δρ θεολ., σχολ. σύμβουλος
 «Τό δημογραφικό, φρικτός ἐφιάλτης».
- 12.20-12.35 μ.μ. Εἰσηγητής: Πρωτοπρ. Στυλιανός Καρπαθίου, θεολόγος, ψυχίατρος
 «Ἡ αὐτονομία τοῦ ἔρωτα».
- 12.40-1.20 μ.μ. Συζήτησις ἐπὶ τῶν τριῶν εἰσηγήσεων.
 1.30 μ.μ. Λῆξις ἡμερίδας.

- Ὅσοι ἔρχονται μέ Ι.Χ. ἀπό Ἀθήνα, ἀκολουθοῦν τήν ὁδὸ Βουλιαγμένης. Μετά τή Δάφνη, πρὶν ἀπό τήν Παναγίτσα, στρίβουν ἀριστερά (Ἀριστοφάνους). Στή συνάντησι μέ τήν Ἑθν. Ἀντιστάσεως στρίβουν ἀριστερά. Στό νούμερο **103** εἶναι ἡ Αἴθουσα.
- Ὅσοι ἔρχονται ἀπό Γλυφάδα, Βούλα, Ἡλιούπολι, Ἄλιμο, Ἀργυρούπολι, Ἑλληνικό κ.λπ., ἀκολουθοῦν τήν Ἑθν. Ἀντιστάσεως (στό 103 ἡ Αἴθουσα).
- Μέ τό Μετρό: Στάσις Δάφνη ἢ Ἅγιος Δημήτριος. Τηλ.: 2103212713.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ Παράδοσις τῶν φρικτῶν Μυστηρίων

Σκοπός τῆς λατρευτικῆς συνάξεως εἶναι ἡ θεία Κοινωνία. Αὐτή εἶναι οὐσιαστικά καί ἡ **παράδοσις** στήν Ὁρθόδοξο ζωή. Ὁ Χριστός εἶχε τή δική Του παράδοσι ἀπό τό Θεό Πατέρα. «Πάντα μοι παρεδόθη ὑπό τοῦ πατρός μου» (Ματθ. ια΄ 27). Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ εἶναι παραδομένα στήν ἐξουσία τοῦ Υἱοῦ. Ἄλλά κυρίως παρέδωσε ὁ Πατέρας στόν Υἱό τό **χοῖσμα**, γιά νά καταστή ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

- Ἐχει ὁ Ἰησοῦς μπροστά Του πάντοτε τό σχέδιο τῆς ἐκούσιας παραδόσεως. «Μέλλει ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου **παραδίδοσθαι** εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καί ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγεροθήσεται» (Ματθ. ιζ΄ 22).

- Ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νά σφαγῆ ὡς πασχάλιος Ἄμνος, ὑπογραμμίζει καί πάλι τήν ἐκούσια παράδοσι: «Οἴδατε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τό Πάσχα γίνεται, καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου **παραδίδοται** εἰς τό σταυρωθῆναι» (Ματθ. κοτ΄ 2).

- Στή θεία Λειτουργία λέει ὁ λειτουργός: «*Τῇ νυκτί, ἣ παρεδίδοτο, μᾶλλον δέ ἑαυτόν παρεδίδου...*». Ὁ Χριστός: Παραδίδεται στήν εὐδοκία τοῦ Πατρός, γιά νά γίνη ἡ σάρκωσις. Παραδίδεται στήν ταπείνωσι τοῦ Σταυροῦ, γιά νά νικήσῃ τό θάνατο καί νά λυτρώσῃ τόν ἄνθρωπο. Παραδίδεται στή ζωή τῆς Ἀναστάσεως, γιά νά χαρίσῃ στό λυτρωμένο ἄνθρωπο τήν αἰώνιο ζωή καί βασιλεία. «Παρεδόθη διά τά παραπτώματα ἡμῶν καί ἠγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. δ΄ 25).

- Ὁ Χριστός παραδίδεται γιά μᾶς. Ἡ δική Του **παράδοσις** γιά τή δική μας παραλαβή. Ἡ δική Του παράδοσις γιά τή δική μου προσωπική σωτηρία.

Ἕμνοῦμε τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, πού «ὑπέρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν» (Ρωμ. η΄ 32). Καθένας ξεχωριστά ἀνυμνεῖ τό σταυρικό Πάθος καί τήν ἔγερσι τοῦ Χριστοῦ, «τοῦ δόντος ἑαυτόν ὑπέρ ἐμοῦ» (Γαλ. β΄ 20).

- Τό σπουδαιότερο: Ὁ Χριστός παραδίδεται στήν Ἐκκλησία, ὡς «*προσφέρων καί προσφερόμενος*». Ἡ **θεία Λειτουργία** εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ Χριστοῦ, πού προσφέρεται στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας γιά ὅλους. «*Ἀεὶ σφαγιάζεται, ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας*».

- Τήν παράδοσι αὐτή παρέλαβαν οἱ Ἀπόστολοι καί διά μέσου τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως αὐτή ἡ παράδοσις γίνεται καθημερινή προσφορά, καθημερινή ζωοποίησις, καθημερινή μετάγγισις. Ἡ σωτηριώδης παράδοσις φαίνεται στήν Α΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή: «*Ἐγὼ παρέλαβον ἀπό τοῦ Κυρίου, ὃ καί παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί ἣ παρεδίδοτο ἔλαβεν ἄρτον καί εὐχαριστήσας ἔκλασε καί εἶπε· Λάβετε φάγετε· τοῦτό μου ἐστι τό σῶμα τό ὑπέρ ὑμῶν κλόμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν*» (ια΄ 23-24).

- Ἡ παράδοσις τῶν φρικτῶν Μυστηρίων ἐγίνε **προκαταβολικά** τῇ Μεγ. Πέμπτῃ στό Μυστικό Δεῖπνο. Ἡ **ὑπογραφή** γιά τήν παράδοσι **χαράχτηκε** τῇ Μεγ. Παρασκευῇ πάνω στό Σταυρό. Καί διά μέσου τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς γίνεται κτήμα κάθε πιστοῦ ὄλων τῶν αἰώνων.

Δύο εἶναι τά σπουδαιότερα, πού παρέδωσε ὁ Χριστός «εἰς τό διηνεκές» (Ἐβρ. ι΄ 1) καί «εἰς τό παντελές» (Ἐβρ. ζ΄ 25): Ὁ **Λόγος** Του καί τό **Αἷμα** Του.

Ὁ Παῦλος παρέλαβε κατ' εὐθειαν ἀπό τόν Κύριο τό λόγο, τό Εὐαγγέλιο (Γαλ.

α' 12). Πότε; Κατά την αποκάλυψη, πού δέχτηκε στη **Δαμασκό**. Όσα οι άλλοι απόστολοι άκουσαν και παρέλαβαν ως παρακαταθήκη από τό στόμα του Ίησού κατά τά τρία χρόνια της συμπορεύσεως μαζί Του, ό απόστολος Παύλος τά διδάχτηκε στην **ταχύρουθμη** αποκάλυψη της Δαμασκού. «Γνωρίζω - λέει - τό ευαγγέλιον τό ευαγγελισθέν ύπ' έμου, ότι ουκ έστι κατά άνθρωπον. Ουδέ γάρ έγώ παρά ανθρώπου παρέλαβον αυτό ούτε έδιδάχτην, αλλά δι' αποκαλύψεως Ίησού Χριστού» (Γαλ. α' 11).

Όπως κατ' ευθείαν από τον Κύριο παρέλαβε την άλήθεια του Ευαγγελίου, έτσι κατ' ευθείαν παρέλαβε και την άλήθεια της μεγάλης παραδόσεως, πού είναι ή προσφορά του Μυστικού Δείπνου. Σάν νά βρισκόταν στο ύπερώο. Σάν νά ήταν «είς των συνανακειμένων». Σάν νά άκουσε μέ τά αυτιά του τό πρώτο «Λάβετε, φάγετε» και τό πρώτο «Πίετε έξ αυτού πάντες».

● Τό συγκλονιστικό δέν είναι πότε ό Παύλος γνώρισε και παρέλαβε τό μυστήριο, αυτό πού και σέ μάς παρέδωσε. Τό συγκλονιστικό είναι αυτό τουτό τό γεγονός της παραδόσεως του Ίησού, της προσφοράς και θυσίας του Ίησού. «Ό Κύριος Ίησους έν τη νυκτί ή παρεδίδοδο».

Θά πρέπει νά είναι άπάνθρωπος κανείς, για νά μή συγκινηται από την **παράδοσι** του Θεανθρώπου ύπέρ όλων των ανθρώπων. Θά πρέπει νά είναι ή καρδιά του πέτρα, πιό σκληρή από τίς πέτρες του Γολγοθά, για νά μή ραγίξει από τό Σταυρό του Ίησού. Λέει ό ιερός Χρυσόστομος:

«Κάν αυτόλιθος ή τις, έννοήσας εκείνην την νύκτα, πώς ήν μετά των μαθητών άδημονών, πώς παρεδόθη, πώς έδέθη, πώς άπήχθη, πώς εδικάσθη, πώς τά έξής έπαθεν άπαντα, κηρού γίνεται απαλώτερος, και της γής απαλλάττεται και της ένταύθα φαντασίας άπάσης» (Ε.Π.Ε. 18α,198). Μετά φρασις: Κι άν άκόμα είναι κάποιος από πέτρα, όταν σκεφθή τη νύχτα εκείνη, πώς παραδόθηκε, πώς δέθηκε, πώς σύρθηκε, πώς δικάσθηκε, πώς έπαθε όλα όσα άκολούθησαν, γίνεται μαλακώτερος από τό κερι και απαλλάσσεται από τά γήινα και από κάθε φαντασία τους.

● Χριστιανός της **παραδόσεως** είναι εκείνος, πού πιστεύει στην παράδοσι της θυσίας του Χριστού και ό ίδιος μέ τη σειρά του παραδίδει στους άλλους όσα νομίζει δικά του, τά χρηματά του, τά κτήματά του, την άγάπη του, τό χρόνο του, τά ύπάρχοντά του, και τότε γίνεται δεκτός όταν παραδίδη και τό μεγάλο του θησαυρό, την όρθόδοξη πίστι του.

● Η παράδοσι του Μυστικού Δείπνου, της θείας Κοινωνίας, έγινε την τελευταία νύκτα πρό του Πάθους. «Έλαβεν άρτον και ευχαριστήσας έκλασε και ειπε: Λάβετε φάγετε· τουτό μου έστι τό σώμα τό ύπέρ υμών κλώμενον· τουτό ποιείτε εις την έμην ανάμνησιν» (Α' Κορ. ια' 23-24).

Ό Χριστός **ευχαριστεί** τον Πατέρα για την ώρα, πού έφθασε την ώρα της μεγάλης προσφοράς και παραδόσεως για τον κόσμο. Ευχαριστεί, διότι προσφέρονται. Ευχαριστεί και ευχαριστείται, πού ή δική Του προσφορά είναι ή ζωοποίησης του ψυχορραγοϋντος ανθρώπου. Η **προσφορά** είναι **ευχαριστία**. Κάθε προσφορά. Ευχαριστούμε τον Θεό, πού μάς άξιώνει νά προσφέρουμε τή μικρή άγάπη μας σαν αντίδοσι για τή δική Του άνεκδιήγητη άγάπη.

● Η θεία Κοινωνία καλείται και **θεία Ευχαριστία**, διότι τό προσφερόμενο Δωρο δέν πληρώνεται διαφορετικά, παρά μόνο μέ όλόθερμη ευχαριστία.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Σπουδή καί εύλογία στήν αγάπη

Β' Κορ. θ' 4-5

Κλονισμός έμπιστοσύνης (στ. 4)

Φοβάται κυρίως ό Παύλος, μήπως φανούμε άπροετοίμαστοι για τήν ύποδοχή του Θεου. Ο Θεός Λόγος μās ύποδέχτηκε μέ τήν άνθοδέσμη τής αγάπης Του, πού λέγεται «πρόσληψις». Μās προσέλαβε. Έμεϊς άς Τόν ύποδεχθούμε στήν προσωπική μας ύπαπαντή, στή συνάντησί μας κατά «τόν καιρόν τής έξόδου» μας, μέ τήν άνθοδέσμη τής ταπεινής έλεημοσύνης.

Σάν πνευματικός πατέρας τών κατά τόπους άγιών έκκλησιών φοβάται άκόμα ό Παύλος, μήπως ντροπιαστούν όλοι μέ τήν άδιαφορία στό σπουδαιότερο θέμα, πού εΐναι ή φιλανθρωπία. Γι' αυτό σημειώνει στόν έπόμενο στίχο: *«Μήπως έάν έλθωσι σύν έμοί Μακεδόνες καί εύρωσιν ύμās άπαρασκευάστους, καταισχυθώμεν ήμεϊς, ίνα μή λέγωμεν ύμεϊς, έν τή ύποστάσει ταύτη τής καυχίσεως»* (στ. 4). Άπόδοσις στήν άπλοελληνική: *«Φοβάμαι, μήπως, άν έρθουν μαζί μου Μακεδόνες καί σās βρουν άπροετοίμαστους, ντροπιαστούμε έμεϊς, για να μην πούμε έσεϊς, σ' αυτή τήν περίπτωσι τής καυχίσεως»*.

● Δέν ψεύδεται ό Παύλος. Όχι μόνο σ' όσα για τό λόγο τής σωτηρίας διδάσκει, αλλά καί σ' όσα για τό βίο τών χριστιανών έμφανίζει. Έπειδή όμως ως άνθρωπος άγωνιά, μήπως τόν ντροπιάσουν οί χριστιανοί, γι' αυτό καί τούς παρακαλεί.

Άλλωστε τό προσωπικό του ντροπιάσμα λίγο τόν ένδιέφερε. Όπως καί τό ντροπιάσμα τών χριστιανών.

Τό φοβερό για τόν άπόστολο Παύλο εΐναι, μήπως για τή δική μας άμέλεια, άδιαφορία καί άπροσεξία, «βλασφημηθῆ», δυσφημισθῆ τό όνομα του Θεου (Ρωμ. β' 24).

● Η άσυνέπεια άνάμεσα στα λόγια καί

τίς πράξεις τών χριστιανών άποτελεί πάντοτε τή χειρότερη δυσφήμισι του εύαγγελίου του Ίησού Χριστου. Καί για μία τέτοια δυσφήμισι εύθύνη έχουμε όλοι.

Κάποτε λίγοι άπροσεκτοι χριστιανοί, κληρικοί ή λαϊκοί, σκανδαλίζουν, άλλ' όλοι οί χριστιανοί καταντροπιάζονται. Δέν έχουν πρόσωπο να έμφανιστούν στόν κόσμο. Έγρηξαν σκοτεινές μέρες καί στή σύγχρονη έκκλησιαστική ιστορία του τόπου μας, πού ή εκλογή ενός διαβεβωμένου ρασοφόρου σε ύψιστη διοικητική θέση, έκανε πολλούς πιστούς να κρυφτούν για άρκετό καιρό, μέχρι να κοπάσει ό σάλος.

● Έκεϊνο, πού φοβόταν ό Παύλος, δέν ήταν ή άρνησις τών Κορινθίων ή τών Μακεδόνων. Αυτοί εΐχαν ύπακούσει.

Φοβόταν τή νωκεία, τό να μη σπεύδουν, δηλαδή, γρήγορα για τό καλό. *«Μήπως έάν έλθωσι σύν έμοί Μακεδόνες καί εύρωσιν ύμās άπαρασκευάστους, καταισχυθώμεν ήμεϊς, ίνα μή λέγωμεν ύμεϊς, έν τή ύποστάσει ταύτη τής καυχίσεως»* (στ. 4).

Δέν μπορεί να τρέχουμε σάν λαοί, κυνηγώντας τά έπίγεια, καί να προχωράμε σάν κελώνες, επιδιώκοντας τό καλό για τά έπουράνια.

Καί άν ή μη σπουδή για τό καλό εΐναι ντροπής πράγμα, πόσο περισσότερο εΐναι ή παντελής άπροθυμία για τό καλό.

● Τό να μη τρέχης σε έργα αγάπης, τό να μη συντρέχης στή δυστυχία του άλλου, τό να μη σπείδης σε τόπους πόνου, τό να μην έχης προθυμία, τό να μην άδειάζης τό πορτοφόλι στήν έλεημοσύνη, εΐναι κατά τόν Παύλο ντροπή.

● Τό να λέγεσαι χριστιανός καί να μη δίνης τίποτε, εΐναι προδοσία. Τό να εΐσαι κολλημένος στήν ύλη, εΐναι άρνησις χριστιανικής ιδιότητας.

□ Δέν δικαιούμαστε να εκθέτουμε τό όνομα «χριστιανός».

□ Δέν ἐπιτρέπεται νά ἐμφανίζουμε ὡς ἀπραγματοποίητο τό ὄραμα τῆς κοινωνίας τοῦ Θεοῦ. Τό ὄραμα τοῦ «ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου».

□ Δέν μᾶς χρωστᾶνε τίποτε οἱ ἄνθρωποι νά τούς ἀπογοπεύουμε, ἤ, ἀκόμα χειρότερα, καί νά τούς σκανδαλίζουμε.

Ἄς προλαβαίνουμε κάθε ἀφορμή καί γιά ἐκείνους ἀκόμα, πού ἐπιζητοῦν τήν ἀφορμή νά ἐπιτεθοῦν κατά τοῦ εὐαγγελίου καί τῆς ἐκκλησίας (Α΄ Τιμ. ε΄ 14).

Πρόδρομοι τῆς ἀγάπης (στ. 5)

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο ἐτοιμάζεται ἀπ' τόν Πρόδρομο. Ἡ ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ ἀπ' τούς ἀνθρώπους σέ κάθε τόπο καί σέ κάθε ἐποχή ἐτοιμάζεται ἀπ' τούς προδρόμους τοῦ λόγου καί τῆς ἀγάπης.

Στόν ἐπόμενο ἀνάλογο χρησιμοποιεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος τρεῖς φορές τήν πρόθεσι «πρό».

Πρῖν ἀπό τήν ὠρισμένη ὥρα νά ἔξῃ γίνεи ἡ δέουσα προετοιμασία, ἡ ἀναγκαία προπαρασκευή, ἡ προκατάρτισις. Λέει:

«Ἀναγκαῖον οὖν ἡγησάμην παρακαλέσαι τοὺς ἀδελφούς ἵνα προέλθωσιν εἰς ὑμᾶς καί προκαταρτίσωσι τήν προκατηγγελημένην εὐλογίαν ὑμῶν, ταύτην ἐτοίμην εἶναι, οὕτως ὡς εὐλογίαν καί μὴ ὡς πλεονεξίαν» (στ. 5). Ἐπίδοσις στίμης ἀπλοελληνική: «Θεώρησα, λοιπόν, ἀναγκαῖο νά παρακαλέσω τοὺς ἀδελφούς νά ἔλθουν σέ σᾶς πρωτίτερα ἀπό μένα καί νά προετοιμάσουν τήν εὐλογημένην προσφοράν σας, ἡ ὁποία εἶχε προαναγγελθῆ, ὥστε αὐτή νά εἶναι ἐτοιμη ὡς ὄντως εὐλογημένη προσφορά, καί ὄχι ὡς κάτι πού δίνεται μέ τσιγγουνιά καί ἀναγκαστικά».

● Δέν αἰφνιδιάζει. Πρῖν ἀπό μένα -λέει- θά ἔρθουν οἱ τρεῖς ἀδελφοί τῆς ἀποστολῆς καί κοινωνοί στή διακονία.

● Δέν τούς ἐκβιάζει. Πρῖν ἀπό τή συλλογῆ τῶν χρημάτων ζητεῖ κατάλληλη προετοιμασία.

● Δέν ἐνεργεῖ ἀπροσδόκητα. Πρῖν ἀπό τή λειτουργία τῆς ἐλεημοσύνης καταρτίζονται οἱ πιστοί. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος:

«Πρὸς τῶν περὶ τάχους διαλέγεσθαι καί δαψιλείας καί προθυμίας... Ἐπειδή ταῦτα ἐναντία ἐστὶ φιλοτιμία καί προθυμία, καί ὁ μὲν πολὺ δούς πολλάκις ἄθυμει, ὁ δὲ ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀλγεῖν ἔλαπτον δίδωσιν, ὅρα πῶς ἐκατέρους ἐπιμελεῖται καί μετὰ τῆς προσποκούς αὐτῶν συνέσεως» (Ε.Π.Ε. 19,500).

Μετὰ φρασῖς: Ζητεῖ νά ἐνεργήσουν γρήγορα καί ἀνοιχτόχερα καί μέ προθυμία... Ἐπειδή ἀντιμάχονται ἡ τάσις γιά ἐπίδειξι καί ἡ προθυμία γιά ἐλεημοσύνη, κι ἕνας πού δίνει πολλὰ δυσσασχετεῖ πολλές φορές, ἐνῶ ἕνας ἄλλος δίνει λίγα γιά νά μὴ στενοχωριεῖται, πρόσεκε, πῶς φροντίζει καί γιά τούς δύο μέ τήν πρέπουσα σύνεσι.

Ἐκεῖνο, πού ἔχει σωτηριώδη σημασία εἶναι ἡ εὐλογία. Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι εὐλογημένη, ὅταν προέρχεται ἀπό καλή διάθεσι, ὅταν δίδεται μέ εὐχαρίστησι, ὅταν λογίζεται ὡς χρέος γιά νά ἐλκύσουμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Μία ἄλλη, ὁποιαδήποτε προσφορά, πού γίνεται κατ' ἀνάγκη ἢ ἀπό τό περίσσευμα ἢ μέ ἐπίδειξι, ὄχι μόνο δέν εἶναι εὐλογία, ἀλλ' εἶναι κατάρτα. Γι' αὐτό ζητεῖ ὁ Παῦλος τήν ἐλεημοσύνη «ὡς εὐλογίαν καί μὴ ὡς πλεονεξίαν» (στ. 5).

● Ἡ πλεονεξία γίνεται χειρότερη, ὅταν ἡ προσφορά δέν εἶναι ἐλεημοσύνη, ἀλλ' ἐπίδειξις ἢ γογγυσμός. Ἐλεημοσύνη καί φιλαργυρία δέν συνεργάζονται. Φαινομενική ἐλεημοσύνη, πού προκωρώντας ἀφήνει πίσω της σκουπίδια, δέν εἶναι ἐλεημοσύνη. Εἶναι πλεονεξία στό κείριστο βαθμό.

Δ.Γ.Α.

Πρὸς παιδοποιῶν

«Ἐπὶ κοινωνία βίου καί παιδοποιῶν κατηγογήθη τῶ ἀνδρὶ, οὐκ ἐπὶ ἀσχημοσύνη καί γέλωτι ἵνα οἰκουρῇ, ἵνα παιδεύη κάκεῖνον εἶναι σεμνόν, οὐχ ἵνα αὐτῶν ὑπεκκαύματα παρέχῃ πορνείας».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 22,460

Μετὰ φρασῖς

Ἡ γυναίκα δόθηκε στόν ἄντρα, γιά τήν κοινωνία τοῦ βίου καί γιά τήν τεκνοποιῶν· δέν δόθηκε γιά ἀσχημοσύνες καί γέλια. Δόθηκε γιά νά εἶναι νοικοκυρά καί νά προτρέπῃ τόν ἄντρα τῆς νά εἶναι σεμνός, ὄχι γιά νά ὑποκαίῃ τῆ φωτιά τῆς πορνείας.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Κυριακή ημέρα

Γιὰ τοὺς χριστιανούς ἡ Κυριακή ἀντικατέστησε τὸ Σάββατο. Ἡμέρα τοῦ Κυρίου. Ἀφιέρωμα στὴν Ἀνάσταση. Ἡ Κυριακή εἶναι ἀργία γιὰ ὅσους οἱ ἄλλες μέρες τῆς ἐβδομάδας εἶναι μέρες τίμιας ἐργασίας. Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἐργασία καὶ τὴν ἀργία δὲν καταργήθηκε. Ἰσχύει καὶ σήμερα τὸ «Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Ἐξόδ. ιστ' 26). Ἰσχύουν τὰ σχήματά:

- Ἐργασία - ἀργία.
- Ἐργασία - λατρεία τοῦ Θεοῦ.
- Ἐργασία - ἀνάπαυσις.

Μέ ὠρισμένες διαφορές:

- Γιὰ τοὺς Ἰουδαίους ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἦταν ἡ τελευταία, ἡ ἐβδόμη.

Γιὰ τοὺς χριστιανούς εἶναι ἡ πρώτη, ἡ Κυριακή, «ἡ μία τῶν Σαββάτων» (Ματθ. κη' 1).

Πρῶτα ὁ Θεός, καὶ ὕστερα ὄλα τ' ἄλλα. Ὁ Χριστός «πρωτεύει ἐν πᾶσιν» (Κολοσ. α' 18).

Τὸ «καλὴ ἐβδομάδα» κακῶς τὸ λέμε τῇ Δευτέρᾳ, ἀφοῦ καὶ τὸ ὄνομά της φανερώνει, ὅτι εἶναι δευτέρη μέρα στὴν ἐβδομάδα. Ἡ καλὴ ἐβδομάδα φαίνεται ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, ἀπ' τὴν Κυριακή.

Ὅλα ξεκινοῦν ἀπ' τὴν Κυριακή.

- Ἄν ἡ Κυριακή εἶναι ἀγία, καὶ ἡ ἐργασία τίς λοιπές μέρες θάναι εὐχάριστη.
- Ἀπὸ τὴν Κυριακή ἀντλοῦμε δύναμι γιὰ ὄλη τὴν ἐβδομάδα.
- Ἀπὸ τὴν προσευχὴ τῆς Κυριακῆς ἐνισχύεται τὸ κουράγιο μας.
- Ἀπὸ τὴν κοινὴ λατρεία τῆς Κυριακῆς ἐμπνεόμαστε τὴν ἀγάπη σάν κοινωνικὴ συνύπαρξι καὶ μέσα στὸν ἐργασιακὸ χῶρο.

- Ἀπὸ τὴ θεία Κοινωνία τῆς Κυριακῆς ἐνισχύομαστε γιὰ τίς δυσκολίες τῆς καθημερινῆς βιοπάλης.

- Ἀπὸ τίς εἰκόνες τῶν ἁγίων, πού βλέπουμε στὴν Ἐκκλησία τὴν Κυριακή, παραδειγματιζόμαστε γιὰ τὴν πορεία μας.

- Ἀπὸ τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς διδασκόμαστε τὸν τρόπο τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Οὔτε ἀπιστία οὔτε εὐπιστία

Ἦνάμεσα στὴν εὐπιστία καὶ τὴν δυσπιστία ὑπάρχει ἡ πίστις. Καὶ ἡ πίστις σχετικὰ μέ τὸ «Φῶς» λέει: «Πιστεύω καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν... Φῶς ἐκ Φωτός, Θεόν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ». Πιστεύω στὸν λόγο τοῦ Κυρίου: «Τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον» (Ἰωάν. γ' 19). Πιστεύω στὴ βεβαιότητα τῆς θεϊκῆς Του αὐτοσυνειδησίας: «Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. η' 12).

- Τὸ φῶς, ὡς ὑπερφυσικὸ φαινόμενο, ὡς ἀπόδειξις τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, φανερώθηκε στὶς αἰσθήσεις ἀνθρώπων κατὰ τὴ **Μεταμόρφωσι**. Ἐκεῖ «τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔγιναν λευκά ὡς τὸ φῶς» (Ματθ. ιζ' 2).

- Τὸ φῶς, ὡς **θεῖος φωτισμός**, ὑπῆρχε, ὑπάρχει καὶ θά ὑπάρχη: «Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» (Ἰωάν. α' 9).

Συζήτησις περὶ τοῦ «Ἄγ. Φωτός» μᾶλλον **ὀλιγοπιστία** φανερώνει. Οἱ **πιστοί** δὲν τὸ ἔχουν ἀνάγκη, ἀφοῦ, ἐκτός ἄλλων, ἡ Κ. Διαθήκη, ἡ Ἀποστολικὴ Παράδοσις, οἱ μεγάλοι Πατέρες καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας πολλῶν αἰῶνων, τὸ ἀγνοεῖ. Οἱ **ἀπιστοί** δὲν τὸ χρειάζονται, ἀφοῦ ἀμφισβητοῦν αὐτὴ τὴν πηγὴ τῶν θαυμάτων, τὸν Χριστό. Λέει ὁ εὐαγγελιστής: «Τοσαῦτα αὐτοῦ σημεῖα πεποιηκότος οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν» (Ἰωάν. ιβ' 37).

• Η διδασκαλία του Χριστού μιλάει για άγιους τρόπους, για **φωτεινή πορεία** των χριστιανών. Για όποιονδήποτε πιστό ισχύει τό «Υμείς έστε τό φώς του κόσμου» (Ματθ. ε' 14) και τό «Γίνεσθε υιοί φωτός» (Ίωάν. ιβ' 36). Για τόν άπόστολο (ιεραπόστολο) ισχύει τό «Τέθεικά σε εις φώς έθνών» (Πράξ. ιγ' 47).

• Ο ιερός Χρυσόστομος μιλώντας για τό φώς του Χριστού, δέν τό ταυτίζει μέ τό φώς κάποιας άγίας λαμπάδας. Τό ταυτίζει μέ τό άληθινό φώς του Χριστού. Λέει: «Υνα μάθης, ότι ούτε φώς, ούτε σκότος αισθητόν φησί, περί μέν του φωτός διαλεγόμενος, ούχ άπλώς φώς έκάλεσεν, αλλά φώς μέγα, ό άλλαχού άληθινόν φησίν. Τό δέ σκότος εξηγούμενος, σκιάν θανάτου ώνόμασεν» (Ε. Π.Ε. 9,442). Μετάφρασις: Για νά καταλάβης, ότι δέν μιλάει έδω ό ευαγγελιστής για φώς ή για σκοτάδι αισθητό, όταν αναφέρεται στό φώς, δέν τό ώνόμασε άπλώς φώς, αλλά τό απέκαλεσε «φώς μέγα» και άλλου τό άποκαλεί «άληθινό» (Ίωάν. α' 9). Και τό σκοτάδι τό προσδιορίζει ως «σκιά θανάτου».

• Όποιαδήποτε θέσι κι άν παίρνη κανείς ως προς τό Φώς από τά Ίεροσόλυμα, σέ ένα συμφωνούν όλοι: Νά σταματήση ή φαντασμαγορία της μεταφοράς του μέ τιμές «**άρχηγού κράτους**». Δέν θά δεχόταν ποτέ ό Χριστός τέτοια τιμή (Λουκ. ιζ' 20).

• Άλλωστε ένα κράτος **φωτοσβέστης**, πού βυθίζει στό σκότος εκατοντάδες χιλιάδες παιδιά μέ τίς **έκτρώσεις**, πού σβήνει εκατομμύρια έμψυχες άγνές λαμπάδες από τό μανουάλι της ζωής, δέν μπορεί νά υποδέχεται τό Φώς από τά Ίεροσόλυμα. «Ουαί ύμιν, ύποκριταί!!!»

• Δέν έχει ανάγκη από **διαφήμισι** τό άληθινό φώς του Χριστού, όπως ό ήλιος δέν έχει ανάγκη από τηλεοπτική κάλυψη!

• Όσο για τόν **κ. Δήμου**, άπλως για μία άκόμη φορά βρήκε ευκαιρία νά δείξη τόν **όρθολογισμό** του και τήν άρνησί του σέ ό,τιδήποτε υπερφυσικό.

• Μπορεί κανείς νά διαφωνή ή νά συμφωνή μέ ώρισμένες τοποθετήσεις του καλού κληρικού **π. Βασιλ. Θερμού**, σχετι-

κά μέ τό θέμα «**Δήμου**». Άλλά δέν μπορεί νά μήν ικανοποιηθή μέ τό άκροτελεύτιο του δημοσιεύματός του:

«**Άδελφοί όρθολογιστές! Σέ πείσμα των άμβιβολιών σας ή και των βεβαιότητων σας, μάθετε, ότι Χριστός Άνέστη!**

Άδελφοί συντηρητικοί, άς μή λησμονούμε, ότι “ήμεις κηρύττομεν Χριστόν έσταυρωμένον”, ό Όποιος δέν βρίζει και δέν καταριέται. Μόνο διαλέγεται και άγαπά».

Πρός Ίσλαμική θεολογία;

Μέ έαφορμή τίς προσεχείς εύρωεκλογές και πάλι άνέκυψε τό θέμα της **Μουσουλμανικής μειονότητας** της Θράκης, πού πολλοί τήν θεωρούν «*δούρειο ίππο του τουρκικού έθνικισμού*». Κάποιος μάλιστα ύποψήφιος Έλληνας δήλωσε, ότι πρέπει ή μειονότητα νά «*θεωρηθεί ένα συμπαγές τουρκικό πράμα*».

• Τό θέμα δέν είναι, άν αυτοπροσδιορίζονται οι μουσουλμάνοι της Θράκης άλλοι ως Πομάκοι, άλλοι ως Ρομά, άλλοι ως Τούρκοι. Τό θέμα είναι, ότι οι γείτονές μας **Τούρκοι** τους θεωρούν όμογενείς τους και μέ δυό όπλα προσπαθούν νά τους άφομοώσουν. Τό ένα είναι τό **Τουρκικό προξενείο** στην Κομοτηνή. Και τό άλλο τά **μειονοπι-**

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ό Βαπτιστής»

Υπεύθυνος έκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδάς, Ίωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Έτησια συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €

Έξωτερ.: Εύρώπης 20 €

Καναδά και Αύστραλίας: δολάρια 30.

Έπιταγές και έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

κά σχολεία. Καί τὰ δύο εἶναι βέβαια θεμιτά, ἐφ' ὅσον χιλιάδες κάτοικοι τῆς Θράκης μιλάνε ἄλλη γλῶσσα, ἔχουν ἄλλο θρησκευμα, διαθέτουν ἄλλο πολιτισμό.

- Ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία καί ὡς Θεολογία τί κάνουμε;

- Προσπαθοῦμε βέβαια μέ τό **ἐπίδομα** στό τρίτο παιδί ν' αὐξήσουμε τόν ἐλληνικό πληθυσμό τῆς Θράκης. Ἄλλά δέν μποροῦμε νά συναγωνισθοῦμε στήν **πολυτεκνία** τούς Μουσουλμάνους.

Ἄχριστιανοί κυριολεκτικά «**βάζουν γυαλιά**» σέ λεγομένους χριστιανούς. «Ἐθνη τὰ μή νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιεῖ» (Ρωμ. β' 14). **Κατά φύσιν** πορεύονται ἐκεῖνοι καί δέν ἀποφεύγουν τήν τεκνογονία. **Παρά φύσιν** πορεύονται οἱ «χριστιανοί». Ἕλληνες καί ἀποφεύγουν τήν τεκνογονία μέ σατανικούς τρόπους.

- Καί σάν νά μήν ἀρκῆ ἡ αὐξησης τῶν μουσουλμάνων τῆς Θράκης (μέ τουρκική συνείδησι;) ἔρχεται ἡ **Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης**, κατά πλειονοψηφία, νά προτείνῃ τήν ἰδρυσι **Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν** (ὡς τμήματος... Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς!).

- Τό μάθημα τῆς **Θρησκευολογίας**, πού πάντοτε ὑπῆρχε στίς Θεολογικές μας Σχολές, μέ θεράποντες σπουδαίους δασκάλους, ὅπως ὁ μακαριστός Λεωνίδας Φιλιππίδης καί ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος (Γιαννουλάτος), ἀρκοῦν γιά τόν ἐξοπλισμό ἑνός ὀρθοδόξου θεολόγου ὡς πρός τίς ἄλλες θρησκείες.

- Ἄν τελικά πραγματοποιηθῇ τό ἐγχείρημα, γιατί νά μή διεκδικήσουν μουσουλμάνοι (θεολόγοι) νά διδάξουν **θρησκευτικά** σέ σχολεῖα ὀρθοδόξων ἐλληνοπαίδων; Ἄφου θά ἔχουν πτυχίο... Θεολογικῆς Σχολῆς, γιατί νά μή διεκδικήσουν τὰ παιδιά μας, δηλαδή, τόν **ἐξισλαμισμὸ** τους;

- Ἔτος ἀγίου **Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ** θεωρεῖται τό φετινό. Πάλαψε, ἔνας αὐτός, μέ τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ἀνέκοψε τόν ἐξισλαμισμὸ τοῦ τόπου. Τώρα ἐμεῖς θά ἀνοίξουμε τίς πόρτες τῆς Παιδείας στόν ἐξισλαμισμὸ; Ὁφείλουν ἐξηγήσεις ὅσοι συνηγοροῦν ὑπέρ τοῦ Τμήματος

Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. Καί ἡ Ἱερά Σύνοδος ὀφείλει νά λάβῃ θέσι.

- Οἱ μουσουλμάνοι τῆς Θράκης, γιά δική τους χρῆσι, ἔχουν **σχολεῖα καί σχολές**. Δέν μποροῦμε νά τούς παραχωρήσουμε τή Θεολογική μας Σχολή.

Ἀριθμοεφιάλης

Μιλᾶνε γιά ἐκλογές. Μιλᾶνε γιά ἐργασία. Μιλᾶνε γιά ἀνοιγμα ἐπιχειρήσεων. Μιλᾶνε γιά συντάξεις. Μιλᾶνε γιά μέλλον. Γιά ἕνα δέν μιλάνε, ὅτι αὐτός ὁ τόπος, πού λέγεται Ἑλλάδα (Ἑλλαδικὸς χώρος) **δέν ἔχει... μέλλον!** Τό μέλλον του θά εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ παρελθόντος, πού κι αὐτή δέν θά ἔχη μέλλον, ἀφοῦ αὐτοὶ πού θά κατοικοῦν τόν τόπο μας δέν θά εἶναι Ἕλληνες. Κατά κυριολεξία δέν θά εἶναι Ἕλληνες. Θά εἶναι **ἄλλοδαποί**, ἀφοῦ θά ἔχη ἐκλείψει τό εἶδος τοῦ Ἑλληνα!

- Ἐνας τόπος, πού κάποτε ἦταν **παιδότοπος**, ἐγινε τώρα σκυλότοπος. Κάποτε εἶχε **πολυπαιδία**: τώρα ἔχει **ὀλιγοπαιδία**. Κάποτε ἦταν δέντρο μέ χυμούς καί καρ-

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρώ ἐτησίως

Θά διενκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2014**.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι:

«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554,

Ἀθήνα.

- Τοῦ ἑξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημειώσεις: Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλλουν ποσόν διά τῆς **ALPHA BANK** ἀπό τό ἑξωτερικό (πλὴν ΗΠΑ), εἴτε γιά συνδρομή, εἴτε ὡς εἰσφορά, νά ζητοῦν ἔκδοσι τραπεζικῆς ἐπιταγῆς σέ διαταγή **IOANNIS VAPTISTIS** καί σέ εὐρώ (**EUR**) (ὄχι προσωπικῆς ἐπιταγῆς καί σέ ἄλλο νόμισμα ἐκτός εὐρώ).

πούς, μέ οικογένειες (όλες σχεδόν) **πολύ-τεκνες** καί **υπερπολύτεκνες**: τώρα έγινε **γυροκομείο**. Καί μετά από λίγες (μόλις 7) δεκαετίες θά είναι **νεκροταφείο!**

Κάποια μαύρη πινακίδα μέ τεράστια γράμματα, στημένη στην Άκρόπολι, στό Λυκαβηττό, στό Λευκό Πύργο, στην Κέρκυρα, στην Κρήτη, στη Ρόδο, θά γράφει: **«Κάποτε έδω κατοικοῦσαν Έλληνες!»**

• Υπερβολές; Σοβαρά άμφιβάλλετε; Δέν διαβάσατε την τελευταία στατιστική (στην «Καθημερινή» δημοσιεύτηκε), μέ τίτλο: **«Ο Δείκτης Γεννητικότητας στην Ελλάδα»;**

• Τό 1931 ανά 1.000 κατοίκους είχαμε **31 γεννήσεις**. Τό 2012 ανά 1.000 κατοίκους είχαμε **9 γεννήσεις!** Δηλαδή, τέσσερις φορές σχεδόν λιγώτερες.

• Τό 1961 παιδιά ανά γυναίκα σέ άναπαραγωγική ήλικία άναλογοῦσαν 2,19. Τό 2012 άναλογοῦσαν 1,39!

• Τί σημαίνει αυτό; Σκεφθήτε τίς **γεννήσεις** καί τούς **θανάτους**. Για νά παραμένη ό πληθυσμός σταθερός (ούτε ν' αύξάνεται, ούτε νά λιγοστεύη), για την άντικατάστασι, δηλαδή, του πληθυσμού, άπαραίτητος άριθμός παιδιών ανά οικογένεια είναι τό 2,1.

Σήμερα ό άριθμός παιδιών ανά οικογένεια είναι στό ποσοστό 1,39!

• Οι γεννήσεις στην Έλλάδα τό 1951 ήσαν **155.422**. Τό 2012 ήσαν **100.400**. Δηλαδή, 55.000 παιδιά λιγώτερα τό χρόνο!

• Για νά σβήση ένα έθνος πρέπει οι θάνατοι νά ξεπερνούν τίς γεννήσεις. Τό 1951 οι **θάνατοι ήσαν 102.282**, δηλαδή 50.000 λιγώτεροι άπό τίς γεννήσεις, πού ήσαν 155.422. Τό 2012 οι **θάνατοι ήσαν 116.700**, δηλαδή, 16.000 **περισσότεροι** άπό τίς γεννήσεις, πού ήσαν 100.400.

• Ποιός συγκινείται;

Πάντως δυό κατηγορίες παιδιών χτυπάνε **έφιαλτικές** καμπάνες.

• Η μιá: Τά παιδιά των **έκτρώσεων**. **«Είμαστε 300.000 κάθε χρόνο, τό ξεχάσατε; Δηλαδή, τό 2012 θά ήσαν τά παιδιά τετραπλάσια των θανάτων! Ντροπή σας! Καί έμáς σκοτώσατε, καί την Έλλάδα σκοτώνετε, καί την ψυχή σας κολάσατε!»**

• Η άλλη: Τά παιδιά, πού δέν τά άφήσανε νά συλληφθούν, μέ την **άποφυγή τής τεκνογονίας**. Έκ μέρους τους διαμαρτύρεται ό ίδιος ό Θεός:

«Καί τό θέλημά μου τσαλαπατήσατε, καί την Έλλάδα σκοτώσατε, καί την ψυχή σας την χάσατε. Έχετε λίγο καιρό άκόμα. Έφαρμόστε τό θέλημά μου!»

Η Έλλάδα πρέπει νά ζήση. Τραγικό νά είσαι καί σύ ένας άπό τούς **νεκροθάφτες** της.

Έπισκεφθήτε τό Βιβλιοπωλείο μας

Έθν. Άντιστάσεως (Βασ. Όλγας) 103
172 36 Άγιος Δημήτριος (Μπραχάμι)
Τηλ. **2109765440**

Βιβλία:

- Η ΑΓ. ΓΡΑΦΗ (κείμενο καί μετάφρασις)
- Λειτουργικά καί Έρμηνευτικά
- Θεολογικά καί Πνευματικά

- Άπολογητικά καί Άντιαιρετικά
- Κηρυκτικά καί Κατηχητικά Βοηθήματα
- Διηγήματα καί Νεανικά-Παιδικά
- Βυζαντινής Μουσικής καί Λογοτεχνικά
- Άγιολογικά
- Κηρυκτικά καί Κατηχητικά Βοηθήματα
- Πρακτόρευσις των βιβλίων π. Δανιήλ Άεράκη

Έκκλησιαστικά είδη:

- Εικόνες ξύλινες καί σέ χαρτί
- Κανδήλια
- Λιβανιστήρια καί κομβοσχόινια
- Θυμίαμα καί καρβουνάκια

Κασέττες καί CD:

- Εύαγγελίων καί βυζαντινής μουσικής
- Όμιλιών καί πατριωτικών άσμάτων
- Νεανικών καί κατασκηνοτικών τραγουδιών
- Όμιλίες πατρός Δανιήλ Άεράκη